

Ett foto av Joseph vid besöket
i Sverige november 1938 - mars
1939.

På sin vandring genom Rabbystan upplevde han sina
barndomsminnen, vilka han skildrar i det följande.

R a b b y s t a n .

Den började med Stenstorp under Stubben. Gerda Ström därifrån lever där än.

Så hade vi Klossa mitt emot Alfred Nilssons. Jag vet inget om henne, men hon var halvblind och kanske änka efter någon knekt med namnet Klooc.

Alfred Nilsson - Skraler - han hade ett hårt liv. Han var i Stockholm och rodde pråmarna, som kom från Ryssland med råg. Allt han fick betalt var vad han kunde samla upp av säd, vilket han sände hem till brödföda för hans hustru och barn. En gång kom han hem om året för att skaffa vedbrand för dem. Under koleratiden levde han i en pråm, några säckar var hans bädd, han låg där ensam, tuggade på litet säd, som låg runt omkring. Sjukdomen härjade i hans tarmar och hans ben voro kalla, men han levde över. Hans dotter gifte sig med en sjökaptan på Norrlandsbåtarna. Jag var ombord, hans båt var första klass. Jag var också i deras hem på Strandvägen, mycket fint.

Så har vi Kullanders. Han var blind - Gapanden -. De hade en dotter Augusta. Modern hade stickat brudtäckan för henne två gånger. Men inge hände. Vad som blev av barnen, jag vet inte.

Så kommer vi nu till Mötel - Sler och schever -. Jag kommer ihåg taklöken på deras hus, och mellan stenarna på deras täppa var underbart.

Så kom vi till Blads, allting i ordning och välskött, på senare tid ännu mera.

Så också Godbergs - ta ett hekto -. Jag såg ingen till där. Men när jag stod utanför och njöt av den gamla stugan, hördes musik inifrån, någon la väl på en skiva och det var "It's a long way to Tipperary", så jag fortsatte. Godbergs såg likadant ut. Vad som hände Amanda, jag vet inte.

Thyrs, jag vet inget om dem. Jag bara minns, att jag tog Petters flicka från honom en midsommardans.

Så var det ett litet ställe mitt emot. Jag kan inte komma ihåg dess namn. De hade en liten pojk och han sa: "Vi ska gå te Ösjö och köpa lite kött, så en kan få en enda matabit, lite kalvafläsk ätter en bagge".

Bidalen, Fredriks hem, vi känner alltför väl. Jag kan aldrig glömma den ogina bonnkäringen, som inte ville sälja jordbiten till Fredrik, så han flyttade till Rappatorpet.

Bakom dem var ett annat torp, de hade en dövstum flicka. Jag tror namnet var Kullin.

Så hade vi Petter Rasks hus, en pärla, vilket skulle preserveras om Hedlander hade medel, som de en gång hade. Det skulle bli ett hemgårdshus.

Resten av Rabbystan var knektatorp. Jag kommer ihåg att jag tapetserade rummet hos Träff.

Så har vi Granhagen, ett mycket vackert ställe. Gamla gumman var finkokerska. Sonen arbetade i tegelbruket, var lungsiktig och dog. En systerdotter från Stockholm kom ned dit och vi hade midsommarstång och det var fröjd och gamman.

Kommer du ihåg?

New York 1955 dec. 3

J.J.